

SLADKÝ ŽIVOT

Julianne Howellsová
Beznadějný
útěk

 HARLEQUIN[®]

JULIEANNE HOWELLSOVÁ

BEZNADEJNÝ ÚTĚK

PŘEKLAD

ANNA MAŠKOVÁ

Milá čtenářko,

víte, že únor byl původně poslední měsíc roku? Staří Římané uznávali jen deset měsíců (proto také prosinec nese název december, „desátý měsíc“) a zimu považovali za období, které si vlastní měsíc vůbec nezaslouží. Pak ji vzali na milost a přidali za prosinec ještě měsíce dva – leden a únor. No a pak celý rok převrátili naruby a z února se stal druhý měsíc.

Únor jinak nese v latině své jméno podle rituální očisty – februy –, kterou končil rok.

A když už jsem se tak zamyslel nad názvem nejkratšího měsíce v roce, pokračujme. Staroanglicky se mu říkalo „solmonath“, měsíc bláta, nebo „kalemonath“, měsíc zelí. Finsky je to „helmikuu“, měsíc, kdy voda opět zmrzne a kapky vypadají jako perly. Polsky je to „luty“, tedy něco jako krutý (znáte české slovo lítý? to je příbuzné). No a český únor je měsíc, kdy se trhá led a noří se do vody...

Vlastně ve všech jazycích se zdůrazňuje zima, led, nevlídnost... prostě měsíc celkem na nic. No já bych pro Vás jeden tip, co s ním udělat, měl. Co takhle se zachumlat do teplého šátku, nalít si sklenici vína a přečíst si pěknou knížku? Třeba jednu z těch, které Vám přináším v edicích Sladký život a Sladký život Duo. Něco o lásce...

S láskou

Váš Harlequin

Julianne Howellsová

BEZNADĚJNÝ ÚTĚK

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Stranded with His Runaway Bride

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:
Anna Mašková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Julieanne Howells
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-124-7 (EPUB)
ISBN: 978-83-8342-125-4 (MOBI)
ISBN: 978-83-8342-126-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Barokní katedrála svatého Petra vypadala v tento slavnostní den tak dokonale, jak jen to bylo možné. Přečísané a bohaté květinové dekorace mohly být zastíněny snad jen slavnostně oblečenými svatebními hosty, mezi nimiž byla více než polovina všech korunovaných hlav z celé Evropy. Připojili se k nim i prezidenti, premiéři a pozvání obdrželi samozřejmě i nejvyšší úředníci Grimetzského knížectví, aby mohli oslavit svatbu svého panovníka.

Pro Jeho Jasnost knížete Leopolda Friedricha von Frohburg, čekajícího v sakristii na zahájení obřadu, proto nebyl šeptem pronesený vzkaz jeho bratrance zrovna tím, co by chtěl slyšet.

„Zdá se, že nám nevěstinka pláchla.“

Leo se rychle otočil od zrcadla, před nímž se právě podroboval posledním úpravám svého perfekcionistického komorníka.

„Ačkoliv –,“ dodal Seb nenuceně a zcela v rozporu s vážností situace „– přesnější by asi bylo říci, že zmizela. Protože v jednu chvíli byla princezna Violetta ve svém pokoji na zámku a pak najednou ššššš... – a zmizela!“ Pro větší efekt luskl teatrálně prsty ve vzduchu. „Tak, tak... je dočista pryč.“

Leo se na bratrance zadíval. Princ Sebastien von Frohburg byl jediným člověkem na světě, kterému skutečně důvěřoval a který s ním mohl mluvit neformálně. Tak, jak by to nikomu jinému nedovolil.

Ovšem teď na podobná slova nebyla právě ta nejlepší doba.

„Snad mi nechceš říct, že mladá žena ve svatebních šatech a s tiárou kněžny Alžběty, která má nevyčíslitelnou hodnotu, prostě jen tak zmizela z hradu?“

Seb pokrčil rameny. „Bohužel, je to tak.“

„Jak se to mohlo stát? Čí je to vina?“

Bratranec na něj krátce pohlédl. „Hm, že by tvoje?“ Leo dělal, že jeho poznámku neslyší.

Seb si vybavil, jak se předtím snažil Leovi radit. *Dvoř se jí. Projev o ni zájem! Zkus ji víc poznat. Neriskuj, že ti uteče stejně jako její sestra.*

Ovšem Leo si na rozdíl od Seba před svatbou žádné přehnané starosti nedělal, jelikož byl ujistěn, že Violetta Della Torre je úplně z jiného těsta než její sestra Francesca. Poddajná. Milá. Slušně vychovaná.

A na těch několika společných společenských akcích, kterých se spolu zúčastnili, ji vzal občas za ruku a měla ji chladnou a klidnou. A jejímu chování se rovněž nedalo nic vytknout – chovala se jako budoucí kněžna manželka.

Všichni, kdo ji znali, jej ujišťovali, že má nesrovnatelně lepší povahu než její starší sestra, která Leovi utekla s bodyguardem asi měsíc předtím, než měli mít po dlouholetém zasnoubení konečně svatbu. Opustila ho. Jeho, vládce nejstaršího a nejbohatšího knížectví v Evropě!

Byla to sice velmi choulostivá situace, ale Leo i jeho otec se postarali o to, aby veškerá ostuda padla na její rodinu, nikoliv na tu jejich. Nemohli přece dopustit, aby nějaká žena pošpinila tak významnou rodinu jako byl rod von Frohburg. A už vůbec ne žena z rodu, jenž byl von Frohburgům trnem v oku již po celých čtyři sta let!

Velkovévodství rodu Della Torre těsně sousedilo s Grimetzem, hranici tvořilo pouze jezero. A jelikož se nenarodil následník mužského rodu a ženy tohoto

rodu dosud nikdy samy nevládly, velkovévodství by se připojilo ke Grimetzskému knížectví hned, jakmile by se kníže Leo oženil s budoucí velkovévodkyní.

Po staletích trpkého čekání a konfliktů by tak mělo dojít k smírnému sjednocení obou zemí. A něco takového už Leovi stálo za další ambiciózní pokus přiřazení se do rodiny Della Torre.

A jak ho ujišťoval její strýc a regent, mladší princezna Violetta by se nikdy ničeho podobného nedopustila. To jen její starší sestra měla takovou nezvladatelnou a svéhlavou povahu.

Leo tedy nepovažoval za nutné se s druhou, mladší, dcerou nějak blíže seznamovat a oba se tak setkali pouze na několika oficiálních akcích, jichž se jako snoubenci zúčastnili společně. Všechny politicky důležité kroky již jinak absolvoval v minulých letech, kdy byl zasnoubený s její sestrou. Znal klíčové hráče velkovévodství i jejího strýce, regenta. V podstatě šlo jen o to, aby byla jedna sestra nahrazena druhou.

Leovi se líbilo, že při jejich setkáních působila nevýrazně a skromně. To předpovídalo nekomplikovaný obchodní svazek bez přehnaných romantických očekávání z dívčiny strany. Nebo snad, bůh mu pomáhej, přehnaných emocí.

Violetta sice nebyla ani zdaleka tak krásná jako její sestra, ale byl si jistý, že mu ani tak nebude příliš zatěžko splnit svou povinnost a počít s ní syna a dědice, na čemž závisela budoucnost jeho země i lidu.

Leo stál před zrcadlem a usilovně přemýšlel, jestli snad opravdu nakonec někdy v minulosti nepřehlédl nějaký náznak toho, že by se celá událost s útekem před svatbou mohla opakovat. Při té myšlence se mu sevřelo hrdlo. Opravdu by mu mohla utéci už druhá nevěsta? Projela jím vlna vzteku a ponížení.

„Byla sama?“ zavrčel a pohlédl na Seba.

„Zdá se, že ano. Vypadá to na spontánní záležitost. Mezi odchodem jejích služebných a příchodem

jejího strýce, který ji sem doprovodil, uplynulo méně než deset minut...“ Seb se odmlčel, aby vylovil z kapsy telefon. „Zajímavé. Teď mi přišla zpráva, že jedna z firem, které dodávají květiny, nahlásila krádež dočívky z nádvoří hradu.“

„Aha, takže teď má dokonce i auto?“

„Vypadá to tak. Ale kam by jen mohla jet? Vždyť se v Grimetzu vůbec nevyzná, v podstatě byla jen na hradě.“

Historicky si oba rody udržovaly odstup již po celých čtyři sta let, od doby, kdy proradný rod Della Torre, tehdejší vazalové Grimetzského knížectví, pomocí lsti ukradl velkovévodství jeho předkům.

Takže, pokud nepodplatila nějakého grimetzského lodníka, aby ji přepravil přes jezero, existovalo vlastně jen jedno jediné místo, kam by se mohla v této zemi mohla vydat. Jediné místo, o kterém Leo s jistotou věděl, že ho princezna kdysi v Grimetzu již navštívila.

Bohužel to bylo zrovna místo, které on sám nechtěl v životě už ani vidět.

Vydal se k soukromému bočnímu vchodu do katedrály, který byl chráněn před tiskem a davu lidí, lemujícími téměř každý centimetr hlavního města, a cestou zavolal šéfu své ochranky, aby mu sehnal rychlé auto a byl pohotově. Seb, jeho svědek a přítel, zatím usilovně přemýšlel, jak co nejvíce omezit rozsah škod.

„Co kdybychom zatím nechali ohlásit, že se jí udělalo špatně?“ řekl Leovi.

„Přesně tak. Oficiální verze bude, že svatba se odkládá,“ přikývl Leo. „Žádná nevěsta přece nechce, aby jí její výjimečný den zkazila střevní chřipka.“

Seb si odfrkl. „Vážně chceš, aby se oznámilo, že se tvoje nevěsta nemůže hnout z toalety? To budou mít tedy novináři o zábavu postaráno!“

„To už je její problém. To ona utekla, a proto na

ni nemusím brát ohledy," řekl Leo a vyšel ven, kde právě zastavilo červené ferrari.

Sebovo milované auto... Leo dopřál bratranci, aby je v něm odvezl ke katedrále. Podle Seba by se měl totiž Leo rozloučit se svým staromládenectvím v opravdovém playboyském stylu. A davy lidí tento nápad nadšeně uvítaly. Když ženich a jeho svědek vystupovali z auta, jásaly jako smyslů zbavené.

Leo by teď sice dal přednost něčemu nenápadnějšímu, ale s tímhle autem měl velkou šanci dohnat uprchlou nevěstu. Měla nanejvýš dvacetiminutový náskok, a pokud mířila tam, kam myslel, dorazí tam pár minut po ní.

Sedl si za volant.

„A co mám dělat se všemi těmi hosty?“ Seb mávl rukou směrem ke katedrále za nimi.

„Jsem si jistý, že něco vymyslíš. Prostě je okouzli svým šarmem a všechno jim nějak vysvětlí. A řekni personálu na hradě, že dostanou prémii za mlčenlivost. A zároveň je varuj – kdo se rozhodne mluvit s tiskem, přijde o práci a navíc svým jednáním ještě sebe a svou rodinu vyhostí z knížectví. Natrvalo.“

Seb se zatvářil šokovaně. „To myslíš vážně?“

„Smrtelně. A kdyby něco, obviň ze všeho jen ji.“

„A kam tedy přesně jedeš?“ zeptal se Seb a opřel se o otevřené dveře.

„Do babiččina zámku. Violetta tam až do babiččina úmrtí před čtyřmi lety trávila každé léto.“

„Ale vždyť jsi ho nechal zabednit.“

„O to víc se jí bude hodit jako útočiště, nemyslíš?“

Seb svraštil čelo. „Počkej, a nebylo to tam, co...“

„Ano.“ přerušil ho stroze Leo. „A nedovolím, aby se to opakovalo.“

Leo zabouchl dveře a spustil dolů okénko, aby dal Sebovi ještě pár posledních pokynů. „Arcibiskupa ubytuj na hradě. V modrém apartmá. Minule si moc pochvaloval pohodlnou postel. Do půlnoci sem tu

dívku přivezu a může nás oddat v kapli. A ty můžeš jít za svědka tak, jak to bylo v plánu. Nic velkolepějšího není potřeba. A připrav tiskovou zprávu, abychom mohli hned ráno oznámit svatbu.“

„Nechápu, jak si můžeš být tak jistý, že se s tebou vrátí na hrad?“

„Není jako její sestra. Nejspíš ji jen zradily nervy. Stát se mou manželkou má hodně výhod. Jen si musím dát trochu víc práce a lépe jí to vysvětlit. Logicky, rozumně.“

„To je tedy vážně super nápad. Jsem si jistý, že ti pak okamžitě padne do náruče,“ namítl ironicky Seb.

„Sebe, už nám zbývá jen krůček k tomu, abychom po dlouhých staletích získali velkovévodství zpátky. A já o tuto obrovskou šanci nehodlám přijít jen kvůli jedné nespolehlivé holce, která nepozná, co je pro ni výhodné.“

Žádný z jeho předků ještě nikdy nebyl tak blízko k získání velkovévodství. Dokonce ani jeho otec. A Leo by si vzal i samotnou čertovu nevěstu, kdyby tak mohl tomu chladnokrevnému ničemovi dokázat, že je lepší než on i jejich všichni společní předci dohromady.

Leo při této myšlence sevřel rty, nastartoval a vyrazil do ulic, které byly po dobu svatebních oslav uzavřeny a udržovány volné pro služební vozidla. Rychle opustil hlavní město a zamířil na sever, na hranici knížectví. Do hor, které se od hlavního města nacházely necelých dvacet mil.

Po nějaké době se pod ním zatřpytilo jezero Sérénité¹. Celkem ironie. Jezero, v jehož názvu se zrcadlila jeho klidná hladina, od sebe již po několik staletí oddělovalo dva znesvářené vládnoucí rody, které spolu odjakživa bojovaly. Až na poslední čtyři

¹ Francouzsky „vyrovnanost“, „pohoda“, „poklid“. Poznámka redaktora.

století, které byly dobou průměří plného bojovného mlčení a hluboké nedůvěry. A jeho sňatek měl tento stav změnit. Nastolit pokoj a mír.

Velkovévodství San Nicolo, rozkládající se za klidnými vodami Sérénité, se odsud jevilo jako svěží a zelená země s mnoha vinicemi a zvlněnými pastvinami. Nebylo sice moc bohaté, ale vypadalo mnohem přívětivěji než Grimetzské knížectví se svým strohým středověkým hradem a nepřístupnými horami.

Jeho předkové vybudovali hrad na skalnatém výběžku na západním okraji jezera. Dominoval celému okolí na míle daleko, na pohled stejně nepřátelský a chladný jako hory, tyčící se za ním. Pozdější generace knížat se ho snažily zkrášlit pohádkovými věžičkami a terasovitými zahradami, ale v jádru zůstal tím, čím byl odjakživa: pevností.

Rod Della Torre neměl žádný hrad vytesaný z chladné skály. Jeho členové žili v přepychové eleganci paláce z období palladiánské architektury. Předci princezny Violetty se totiž zamilovali do renesance a z hlavního města San Nicola vytvořili půvabné a pohádkově krásné město. Podobně pohádkově krásné byly i vesničky, do nichž se sjížděli turisté, aby popíjeli výborné víno a pochutnávali si na sýrech a pečivu, jimiž bylo velkovévodství vyhlášené. Poddaní zde žili pohodlně, i když od smrti Violettiných rodičů při leteckém neštěstí před třemi lety a po útěku její starší sestry, se ozývalo čím dál více nespokojených hlasů s tím, že rodina Della Torre už není schopna vládnout. Violettin strýc, který byl ustanoven regentem do její plnoletosti, byl velmi neoblíbený a svou přísnou a staromódní vládou tuto nespokojenost ještě podněcoval. A tak – čím dříve bude Leo moci převzít moc – samozřejmě ve jménu své ženy, tím lépe.

Měl necelých třináct hodin na to, aby to dokázal. Poté se situace notně zkomplikuje, protože úderem

půlnoci jeho uprchlá nevěsta dovrší jednadvacet let a přestane být pouhou princeznou Violettou ze San Nicola, podléhající vládě strýce regenta, a stane se z ní Její Výsost velkovévodkyně Violetta Della Torre, absolutní panovnice velkovévodství San Nicola.

Do plnoletosti se ale jak ona, tak ani její případný manžel, nemohli ani v nejmenším vměšovat do panování. Měli by sice povinnost podílet se na záležitostech země, ale bez skutečné moci.

A tak Leo tento problém vyřešil tím, že sňatek naplánoval na předvečer princezniných narozenin a doufal, že se tak zbaví frustrujícího čekání, kdy by byl nucen přihlížet, jak příšerně její strýc vládne. A také se tak chtěl vyhnout právním komplikacím. Kdyby se totiž naopak vzali až poté, co Violetta dosáhne plnoletosti, čekal by ho strastiplný právní proces, kterým by byl uznán hlavou státu místo své manželky.

Zlobně sevřel zuby. A to jediné, co teď stálo mezi ním a dosažením jeho celoživotního cíle, byla jedna bláznivá holka. Před čím asi tak utíkala? Před dokonalým životem plným privilegií a pohodlí? Nemusela by se o nic starat, všechny povinnosti panovníka by si vzal na bedra on sám. A ona by nikdy nemusela hnout ani prstem. O ničem obtížně rozhodovat.

„Ta dívka nemá k panování ani ty nejmenší vlohy,“ řekl mu její strýc. „Bude lepší, když budete vládnout jen vy sám.“

Což by Leovi samozřejmě ani v nejmenším nevažilo. Naopak, byl rád, že by mu do toho rodina Della Torre vůbec nemluvila. Vždyť zatím vůbec nic nedokázali.

Sýr, víno a turistický ruch. To byly veškeré jejich ambice! Nechali svoje poddané uvězněné v jakémsi agroturistickém muzeu. Je načase vše zmodernizovat.

Hned, jakmile se Violetta stane jeho ženou.

Na chvílku se mu té dívky ale přece jen zželelo. Její otec byl štěstím bez sebe, když zasnoubil starší dceru s odvěkým nepřítelem, a strýc regent byl ještě mnohem šťastnější, když mohl do svatby s Leem dostrkat alespoň tu mladší. A to všechno jen proto, aby v čele velkovévodství nestála žena. To je ale pěkná rodinka!

Pak si však vzpomněl na přeplněnou katedrálu a soucit ho rychle opustil.

Zařadil vyšší rychlost a motor se rozburácel.

Doufal, že cíl jejího úniku odhadl správně. Měl ve zvyku reagovat rychle. Bylo mu to vtoukáno do hlavy od narození.

Nikdy neotálej. Vždy je lepší se rychle rozhodnout a rychle zareagovat.

Nerozhodnost si mohou dovolit jen prostí lidé, hochu. To byly dvě otcovy nejoblíbenější mantry. A Leo si je osvojil na výbornou. Spolu s několika dalšími.

Laskavost je slabost, kterou si nemůžeš dovolit.

Soucit je jen pro hlupáky.

Láska je lež.

Ženy jsou dobré jen pro postelové hrátky a pro potomstvo, jinak se jim nedá věřit.

Škoda, že jeho otec neměl žádnou mantru, která by mu poradila, jak se vyrovnat s dvojími kopačkami od dcer z jedné jediné pitomé rodiny.

Ale Leo i tak moc dobře věděl, co by mu otec řekl.

Za každou cenu se s ní ožeň, zplod' s ní syna a konečně bude vévodství zase naše.

Leo si v životě nepřál nic víc než být tím von Frohburgem, který konečně získá velkovévodství zase zpět. Dokáže otcí, ačkoliv ten už odešel na věčnost, že má ve svém synovi důstojného nástupce.

Jakmile se mu podaří přemluvit nevěstu zpět k návratu, podá její útěk jako předsvatební trému, kterou se ale nakonec jejímu pohlednému ženichovi podařilo ukonejšit. A nechá zveřejnit fotografie. Nejlépe

takové, na kterých na něj hledí s očima plnými obdivu. To by bylo to nejmenší, co by pro něj mohla po téhle ostudě udělat.

Kdyby selhal, nejenže by ztratil šanci získat zpět vévodství, ale mohlo by se také stát, že zemře bez dědice a vlády nad Grimetzem by se ujal Max, Sebův starší nevlastní bratr.

A pro Lea bylo těžké si představit muže, který by se pro tento úkol hodil méně. Maxovi chyběla inteligence a loajalita, tak vlastní jeho bratrovi. V podstatě se po celý svůj život staral jen o dvě věci: o sebe a o své požitky.

Leo proto nemohl připustit, aby se vládcem knížectví stal někdy v budoucnu Max.

Na silnicích nepotkal za celou dobu ani živáčka. Všichni sledovali svatbu – buď doma nebo v ulicích hlavního města. A tak již za necelou půlhodinku minul vrátniční domek panství a vjel do zámeckého parku. Zámek byl ale opravdu to poslední místo na světě, které chtěl navštívit. Poté, co mu ho babička odkázala v závěti, nařídil, aby ho prakticky uzavřeli. Povolil sice návštěvy hospodyně, služebné a správce pozemku, kteří jednou měsíčně dohlédli na případné opravy, ale jinak s ním nechtěl mít už nic společného.

Zatracená holka! Proč musela utéct zrovna sem? Na místo plné hořkých vzpomínek. Na místo, kam se zařekl, že už nikdy nevkročí a to poté, kdy sem přijel se svou první snoubenkou z rodiny Della Torre, se starší sestrou princezny Violetty, Franceskou.

Francesca byla opravdová krasavice. Po matce zdědila modré oči a zlaté vlasy. A od první chvíle Leovi lichotila a nedala mu ani v nejmenším najevo, že ho jen sprostě využívá ke svému útěku s bodyguardem.

„Pojedme na zámek tvé babičky,“ řekla tehdy. „Jen my dva, na jednu noc, daleko od všech těch zvědavých očí.“ Věřil jí. Myslel, že s ním chce zažít předsvatební romantické dobrodružství. A když ho